

brug der have fundet Sted. Jeg skal ikke have Noget imod Sagens Overgang til 2den Behandling; thi jeg er aldeles overbevist om, at Valglovens Forskrifter om Stillings og Raa- ringens Sammenhæng med Kandidaternes personlige Nærvarelse paa Valgstedet er trængt saa dybt ind i den almindelige Bevidsthed, at dette Forslag af den ærede Forslagsstiller, naar det kommer til endelig Afstemning, ikke vil finde Majoritet for sig i Rigsdagen.

Sfærnning. Jeg har altid det Haab, at det, som er begrundet i Sagens indre Fornuft, tilsidt engang seirer, og jeg har den fulde Overbeviisning, at det ligger begrundet i denne Sags indre Natur, at Valgcandidatens Optræden ligeoverfor Valgerne maa beroe paa hans egen Villie. Det er det Simple og Forstandige deri, og en tvungen Fremstilling af Kandidaten er i dette Forhold, som i alle lignende, en Uting. Ligesaa lidt som det her finder Bisald, naar vi ville tvinge Folk til Kirke og Attergang, ligesaa lidt ville vi i Tidens Længde finde Bisald ved at tvinge dem frem som Candidater, naar de helst have Lyst til at blive borte. Det er Valgerne, der maae tvinge dem frem ved kun at vælge dem, der komme, det er Valgernes Forret at vrage og at antage, men det er ikke ved en Lov, de skulle stilles frem. Naar det ærede Medlem siger, at han har fundet, at, saaledes som Valghandlingerne i det Hele have været, er Stillerens Betydning hørt op og vejet tilbage, og Kandidaternes er traadt i Forgrunden, saa har han derved egentlig udtalt det allerbedste Argument, der kan udtales, for at give Stillerne den Ret, de skulle have, siden de ere de stedlige Mænd, der kunne være Borgene for Kandidatens virkelige Bestaaenhed, og, naar det ærede Medlem henviser mig til at documentere, at der har været mange Misbrug, saa veed han meget godt, at den Documentation ikke godt kan finde Sted. Men jeg troer heller ikke, den behøves; det er nok at documentere, at der har været benyttet Attestationer, med Hensyn til hvilke det er meget tvivlsomt, om de burde have været anerkjendte gyldige eller ikke, thi man skal værne imod, at den politiske Partifighed kan gjøre sig gjældende mod den Enkelte, man skal ikke vente,

til man har seet, at Mange have lidt derunder; men man skal værge netop i Tilfælde af denne Natur om den Enkelte; man skal ikke udsætte en politisk Candidat, som maaskee stemmer med den Størstedel af Valgerne, medens han ikke stemmer med dem, der udgjøre Fleertallet af Valgbestyrelsen — Noget, der meget hyppigt kan finde Sted; — man skal ikke udsætte ham for, naar han indsender en Attest for, at han ikke kan komme, at denne Attest forkastes, medens samme Valgbestyrelse, antager hans Modstanders Attest, som dog ikke hviler paa noget bedre Underlag (Alberti: Det er aldrig seet!). Der har ikke været to Attester paa eengang; men der er vist Mange her i Thinget, som have en Erkjendelse af, at han besøgt sig ligeoverfor en Valgbestyrelse, som har antaget en Attest for en Anden; men at, dersom han havde sendt den, var den ikke bleven antaget. Der er mangen En af os, der har en Følelse og en Fornemmelse af, at hans Attest vilde være bleven forkastet under Forhold, hvor Andres vilde være bleven antaget. Der er mangen En af os, der har en Fornemmelse af, at han har været ligeoverfor en Valgbestyrelse, der — politisk talt — ikke havde noget cordialt Sindelag mod os. Jeg troer netop, at, naar vi komme til en rigtig Overveielse af, hvorledes vor politiske Stilling er, saa skulle vi være fattede paa at værge derom ved Forholdsregler af denne Natur; men der er et andet Punct, som ikke er uvæsentligt, af hvad det ærede Medlem har sagt. Han har søgt at gjøre gjældende, at det skulde ligge i vor Valglov, at Kandidaten skal udtale sig, at han skal svare paa Intrepellationer, og han opstiller følgende Sætning. Han siger: ere Valgerne berettigede til at spørge, saa skal Kandidaten „fornuftigvis“ være forpligtet til at svare; men dersom det nu fra Kandidatens Side ikke er „fornuftigt“ at svare, saa er han „fornuftigvis“ forpligtet til at lade være at svare, ifald han ikke er lovligen forpligtet til at svare; men nu er han ikke lovligt forpligtet til at svare, og hans egen Fornuft siger ham, at han skal lade være at svare; saa er det rigtigt at lade være at svare. Hvad vil det sige, at Valgerne ere berettigede til at spørge?